

ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

Тричленен състав

РЕШЕНИЕ № 14088

от 22.10.2019 г.

по адм. д. № 2723 / 2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Четвърто отделение, в съдебно заседание на единадесети юни в състав:

Председател: ЙОВКА ДРАЖЕВА

Членове: ДИАНА ДОБРЕВА
ЕМАНОИЛ МИТЕВ

при секретар Н. А. и с участието на прокурора Ц. Б. изслуша докладваното от съдията ДИАНА ДОБРЕВА по адм. д. № 2723/2019

Производството е по реда на чл. 185 - чл. 196 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Адвокатско дружество "Бюкюджян и Кабаиванов", със седалище и адрес на управление гр. Варна, представлявано от адв. Андон Бюкюджян в качеството на управител, против разпоредбите на чл. 67, ал. 1 и ал. 2 от Постановление № 357 на Министерския съвет от 31.12.2018 г. за приемане на Правилник за прилагане на Закона за мерките срещу изпирането на пари, обн., ДВ, бр. 3 от 08.01.2019 г. (ППЗМИП).

В жалбата са изложени доводи за нищожност на оспорените текстове от нормативния акт поради противоречие с целите и духа на закона, в приложение на който са били приети - Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП), несъответствие с Конституцията на Република България и Директива (ЕС) 2015/849 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 година за предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма, за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 2005/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и на Директива 2006/70/ЕО на Комисията (наричана по-нататък Директива (ЕС) 2015/849).

Жалбоподателят твърди още, че при издаването на нормативния акт в обжалваната му част са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като е нарушена процедурата по чл. 26, ал. 2 от Закона за нормативните актове (ЗНА) - липсва публикация на проекта на подзаконовия акт с изявление за предоставяне на срок на заинтересованите лица, в който същите могат да изразят становище и направят предложения по

проекта. Формулирани са и възражения за нарушение на изискванията по чл. 27 и чл. 28 от ЗНА и приемане на подзаконовия административен акт при неспазване на законоустановената за него форма.

Искането на жалбоподателя, очертаващо рамките на дължимата от съда проверка по спорния въпрос в настоящото производство, е за прогласяване нищожността на оспорените разпоредби на чл. 67, ал. 1 и ал. 2 от ППЗМИП. Претендира заплащане на сторените по делото разноски.

Ответната страна - Министерски съвет (МС) на Република България, чрез процесуален представител по делото правен съветник Б. Д., оспорва изцяло жалбата като недопустима, алтернативно - като неоснователна и недоказана. Моли същата да бъде отхвърлена от съда, като конкретни съображения в подкрепа на становището и искането си излага в представена по делото писмена защита и в съдебно заседание. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимално установените законови размери.

При условията на чл. 189, ал. 2 от АПК по делото е допуснато встъпване като страна наред с административния орган на заинтересованата страна Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС). По съображения, изложени в депозираните по делото писмени бележки и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител служител с юридическо образование Ж. В., ДАНС застъпва становище за недопустимост, алтернативно - неоснователност на жалбата и моли същата да бъде оставена без разглеждане, респективно - без уважение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството представител на Върховната административна прокуратура дава мотивирано заключение за допустимост и неоснователност на оспорването. Аргументира извод за приемане на оспорения подзаконов нормативен акт в съответствие с приложимите административнопроизводствени правила и материалноправни разпоредби. Счита, че не са налице сочените от жалбоподателя противоречия на оспорения текст с правни норми от по-висок ранг, нито с визираната в жалбата разпоредба на чл. 46 от Директива (ЕС) 2015/849.

Върховният административен съд, тричленен състав на пето отделение, за да се произнесе, взе предвид следното:

По допустимостта на оспорването:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Постановление № 357 на МС от 31.12.2018 г. за приемане на ППЗМИП, което представлява подзаконов нормативен акт по смисъла на чл. 75 АПК и съгласно чл. 185, ал. 1 от АПК подлежи на съдебен контрол. Съгласно чл. 125, ал. 2 от Конституцията на Република България, Върховният административен съд се произнася по спорове за законността на актовете на Министерския съвет и на министрите, както и на други актове, посочени в закона. По силата на чл. 187, ал. 1 от АПК оспорването на подзаконовите нормативни актове не е обвързано със срок.

Неоснователен е доводът на ответните страни в производството за недопустимост на жалбата поради липса на правен интерес за Адвокатско дружество "Бюкюджян и Кабаиванов" от оспорване на разпоредбите на чл. 67, ал. 1 и ал. 2 от ППЗМИП. С последните се въвежда задължение за посочените в чл. 4 от ЗМИП лица да изготвят на годишна база план за въвеждащо и продължаващо обучение, в това число и текущо практическо обучение, на служителите си за запознаването им с изискванията на ЗМИП и актовете по прилагането му, както и да изготвят отчети по изпълнението на тези планове. Разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от ППЗМИП препраща най-общо към тази на чл. 4 от ЗМИП, като последната съдържа в тридесет и пет пункта изчерпателен списък на задължените субекти - адресати на мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари, уредени в ЗМИП и ППЗМИП. Сред задължените субекти са и лицата, които по занятие извършват правни консултации в хипотезите

на чл. 4, т. 15, б. "а)" "б)" "в)" и "г)". Несъмнено, право да извършват правни консултации в цитираните хипотези имат лицата, упражняващи адвокатската професия при условията и по реда на Закона за адвокатурата (ЗА). Видно от справка в публичния регистър на адвокатските дружества към адвокатска колегия - Варна, жалбоподателят е действащо адвокатско дружество по смисъла на Раздел II от ЗА, което по силата на упражняваната професионална дейност има правото да извършва правно съдействие и защита на физически и юридически лица, включително под формата на правни консултации по визираните в чл. 4, т. 15, б. "а)" "б)" "в)" и "г)" ЗМИП въпроси. Неправилно би било а priori да бъде отречено правото на лицата, практикуващи адвокатската професия самостоятелно или в сдружение, да извършват по занятие определен вид правни консултации.

В конкретния случай, правният интерес от оспорването за Адвокатско дружество "Бюкюджян и Кабаиванов" се определя от функциите му по предоставяне на правно съдействие и защита на свободите, правата и законните интереси на физическите и юридическите лица, в съответствие с принципите на независимост, изключителност, самоуправление и самоиздръжка, установени в закона.

Доколкото адвокатското дружество - член на адвокатска колегия към Висшия адвокатски съвет, може да бъде пряко засегнато от прилагането на правилата по чл. 67, ал. 1 и ал. 2 от ППЗМИП във връзка с изготвянето и привеждането в действие на годишния план и текущите програми за обучение, то за същото възниква правен интерес по смисъла на чл. 186, ал. 1 от АПК от оспорване на цитирания текст на подзаконовия нормативен акт. Въпросът, дали адвокатското дружество попада сред субектите, които са задължени да съставят годишните планове и провеждат съответните обучения, или в кръга на "служителите" реципиенти на тези обучения, не влияе върху преценката на съда за наличие на активна процесуална легитимация у жалбоподателя за инициране на настоящото съдебно производство, тъй като и в двата случая адвокатското дружество се явява лице, за което приложението на оспорените разпоредби би могло да породи неблагоприятни правни последици.

С оглед на изложеното, настоящият състав намира, че Адвокатско дружество "Бюкюджян и Кабаиванов" има право на оспорване съгласно чл. 186, ал. 1 от АПК и подадената от него жалба следва да бъде приета за разглеждане като процесуално допустима, а развитите в противоположен смисъл доводи на ответните страни - отхвърлени като неоснователни.

По основателността на възражението за нищожност на подзаконовия нормативен акт, съдът приема следното:

Оспорените разпоредби от ППЗМИП са със следното съдържание:

"Чл. 67. (1) Лицата по чл. 4 от ЗМИП изготвят на годишна база план за въвеждащо и продължаващо обучение на служителите си за запознаването им с изискванията на ЗМИП и актовете по прилагането му, който се изпраща на дирекция "Финансово разузнаване" на Държавна агенция "Национална сигурност" в срок до 15-о число на месец февруари на годината, за която се отнася. В плана се включва и текущо практическо обучение, насочено към разпознаване на съмнителни операции, сделки и клиенти, и предприемане на необходимите действия при възникнали случаи на съмнение за изпиране на пари.

(2) При извършване на проверките на място по чл. 108, ал. 3 от ЗМИП лицата по чл. 4 от ЗМИП представят на контролните органи по чл. 108, ал. 2 от същия закон плановете по ал. 1 и отчетите по изпълнението им."

Искането на жалбоподателя с правно основание чл. 190, ал. 1 от АПК за спиране действието на оспорените разпоредби до приключване на производството с влязъл в сила съдебен акт, е оставено без уважение от настоящия съдебен състав поради липсата на обосновка, без която е невъзможно произнасянето на съда съгласно императивното правило на чл. 166, ал. 4, вр.

ал. 2 от АПК.

Подзаконовият нормативен акт, чиито разпоредби са предмет на оспорване, е приет от МС на основание § 10 от преходните и заключителните разпоредби на ЗМИП, с Постановление № 357 от 31.12.2018 г., обнародвано в ДВ, бр. 3 от 8.01.2019 година.

Съгласно чл. 76 от АПК, нормативни административни актове се издават от изрично овластени от Конституцията или закон органи, като компетентността да се издават нормативни актове не може да се прехвърля. В този смисъл са и разпоредбите на чл. 2, ал. 1 и ал. 2 от ЗНА. Съгласно чл. 6 от ЗНА, МС приема постановления, когато приема правилници, наредби или инструкции, както и когато урежда съобразно законите неуредени от тях обществени отношения в областта на неговата изпълнителна и разпоредителна дейност. В конкретния случай се е реализирала хипотезата на чл. 6, т. 1 от ЗНА. По силата на § 10 от преходните и заключителните разпоредби на ЗМИП е налице изрична законова делегация за МС, да приеме правилника за прилагане на ЗМИП в 5-месечен срок от влизането в сила на този закон. Следователно МС на Република България е овластеният от закона административен орган да приеме правилника за прилагане на ЗМИП в неговата цялост, с който се урежда, конкретизира и детайлизира прилагането на отделни разпоредби от закона.

При тези съображения, настоящият състав приема, че оспореният подзаконов нормативен акт е издаден от компетентен орган, при наличието на изрична законова делегация и в рамките на правомощията му по прилагане на закона, закрепени в § 10 от преходните и заключителните разпоредби на ЗМИП.

Атакуваният подзаконов нормативен акт е издаден в предписаната от закона писмена форма, при спазване на изискванията за строеж на нормативните актове, установени в Глава III от Указ № 883/1974 г. за прилагане на ЗНА, както и при спазване на административнопроизводствените правила за издаването му.

Неоснователни са оплакванията в жалбата за неспазване на законоустановената форма и допуснати съществени процесуални нарушения в административното производство - неизпълнение на задълженията по чл. 26, ал. 2 от ЗНА, чл. 27 и чл. 28 от ЗНА.

Съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗНА, приложим в производството по издаване на нормативни актове съгласно чл. 80 от АПК, в процеса по изработване на проект на нормативен акт се провеждат обществени консултации с гражданите и юридическите лица, като в ал. 3 е уточнено, че преди внасянето на проект на нормативен акт за издаване или приемане от компетентния орган, съставителят на проекта го публикува на интернет страницата на съответната институция заедно с мотивите, съответно доклада, и предварителната оценка на въздействието по чл. 20 ЗНА. Когато съставителят на проекта е орган на изпълнителната власт (каквото е настоящият случай), публикуването се извършва на Портала за обществени консултации. В чл. 26, ал. 4 от ЗНА е определен срокът, в който заинтересованите лица имат възможност да представят предложения и становища по проектите, публикувани за обществени консултации, като този срок е не по-кратък от 30 (тридесет) дни, в изключителни случаи - 14 (четиринадесет) дни.

В разглеждания случай, от представените по делото писмени доказателства и справка в публично достъпната онлайн платформа към МС - Портал за обществени консултации, се установява, че задължението по чл. 26, ал. 1 - ал. 4 от ЗНА е изпълнено от ДАНС като съставител на проекта за Постановление на МС за приемане на ППЗМИП. Проектът на ППЗМИП, заедно с проекта на Постановление на МС, проекта на доклад до МС по ППЗМИП и частичната предварителна оценка на въздействието на проекта за нормативен акт са публикувани на 18.10.2018 г. на Портала за обществени консултации. Съгласно чл. 85 от Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация (УПМСНА), заедно с горепосочените документи за целите на обществените консултации следва да бъде публикувано и

становището на МС по частичната предварителна оценка на въздействието - в настоящия случай: становище на дирекция "Модернизация на администрацията" към МС (л. 146 от делото). Съобщение за изготвяния проект на подзаконов нормативен акт по приложението на ЗМИП, ведно със съпътстващите го документи, е извършено и на официалната интернет страница на ДАНС, раздел "Нормативна уредба", подраздел "Проекти на нормативни актове", видно от представеното по делото писмено доказателство, намиращо се на л. 438.

Срокът за предложения и становища по публикуваните за обществени консултации проекти е изтекъл на 16.11.2018 година. Постановлението е прието на заседание на МС, проведено 27.12.2018 г., с оглед на което 30 - дневният срок за предложения и становища по чл. 26, ал. 3 ЗНА е спазен. По проекта, на интернет страницата на Портала за обществени консултации са постъпили редица становища от професионални организации, търговски дружества и юридически лица с нестопанска цел. Становищата са подробно обсъдени в справка за отразяване на становищата от общественото обсъждане по проект на Постановление за приемане на ППЗМИП (л. 179 - 305). На основание чл. 26, ал. 5 ЗНА, преди приемане на нормативния акт справката за проведените обществени консултации е публикувана както на интернет страницата на съответната институция (ДАНС), така и на Портала за обществени консултации. Налице по делото е и справка за отразяване на постъпилите в резултат на междуведомственото обсъждане становища от органите на държавната администрация, чиито правомощия са свързани с предмета на регулиране на предлагания акт или които са задължени да го прилагат, съгласно изискването на чл. 27 от ЗНА (л. 147 - 162). С това следва да се считат за спазени и изискванията по чл. 32 и чл. 33, вр. 34, ал. 1 и ал. 2 от УПМСНА за съгласуване на проекта за Постановление с останалите държавни органи, чиято дейност е свързана с или би била засегната от предмета на новата уредба.

В хода на административното производство е изпълнено и изискването за мотивиране на проекта за нормативен акт съгласно чл. 28, ал. 2 ЗНА. Приложеният към проекта за Постановление доклад на министър-председателя на РБ съдържа 1. причините, които налагат приемането на ППЗМИП; 2. целите, които се поставят - да се осигури прилагането на конкретни разпоредби от ЗМИП, които изрично препращат към уреждането им с правилник; 3. финансовите и други средства, необходими за прилагането на новата уредба - приложена е финансова обосновка, според която предложеният проект няма да доведе до пряко и/или косвено въздействие върху държавния бюджет. По отношение изискването на чл. 28, ал. 2, т. 5 ЗНА в доклада е посочено, че с проекта за Постановление на МС не се предвижда въвеждане на европейско законодателство, поради което не е приложена и изготвена таблица за съответствие с правото на ЕС. В тази връзка следва да се има предвид, че с обсъждания подзаконов нормативен акт се конкретизира единствено рамката - условията и редът за прилагане на разпоредбите на Директива (ЕС) 2015/849, като конкретните правила и изисквания, залегнали в разпоредбите на Директивата са транспонирани в националното ни законодателство посредством приемането на ЗМИП. Поради това правилна е преценката на административния орган, че в настоящия случай предложеният проект не предвижда сам по себе си въвеждане на европейско законодателство.

С оглед на гореизложеното, доводите на жалбоподателите за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при приемане на оспореното Постановление са неоснователни.

Подзаконовият нормативен акт е приет на редовно заседание на Министерския съвет, проведено при наличие на необходимия кворум (на заседанието присъстват повече от половината членове на правителството), по общо съгласие на органа, в съответствие с регламентацията на чл. 42, ал. 1 и чл. 45, ал. 2 от УПМСНА, и е обнародван в ДВ, бр. 3 от 8.01.2019 г. съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗНА, вр. чл. 78, ал. 2 от АПК. В съответствие с чл. 5, ал. 5, изр. второ, предл. първо от

Конституцията на РБ, оспореното Постановление е влязло в сила на 12.01.2019 г. - три дни след обнародването му, съобразно правилото за броене на срока по чл. 41, ал. 3 от ЗНА. Изрично посочено в приетия по надлежния ред ППЗМИП е, че същият се приема на основание § 10 от преходните и заключителните разпоредби на ЗМИП.

Относно противоречието на оспорения нормативен акт с норми от по-висока степен, настоящият състав намира следното:

Неоснователно е поддържаното в жалбата оплакване за нищожност на оспорените разпоредби от ППЗМИП поради противоречие с духа и целите на закона, с Директива (ЕС) 2015/849 (конкретно - чл. 46 от същата) и с Конституцията на РБ. В частта, касаеща несъответствие с Конституцията, оплакването е заявено формално и бланкетно, без наведени конкретни аргументи. Проверката на съда констатира, че не са налице противоречия на оспорения акт с Конституцията на РБ, които да обуславят извод за неговата нищожност. Предвид подробно развитите по-горе съображения, оспореният акт съставлява подзаконов нормативен акт - Постановление, чието приемане е въз основа и в изпълнение на закон (ЗМИП) и попада в материалната компетентност на Министерския съвет, съгласно чл. 114 от Конституцията. Като административен акт с нормативен характер, Постановление № 357 на МС от 31.12.2018 г. е публикувано и влязло в сила по съответно предвидения за тези актове ред, в синхрон с основополагащото правило на чл. 5, ал. 5 от Конституцията.

Липсва нищожност и на посоченото от жалбоподателя основание за противоречие с норми на закона и Директива (ЕС) 2015/849. Ако е налице такова противоречие, то е основание за отмяна на разпоредбите като незаконосъобразни, но не и за прогласяването им за нищожни.

В подкрепа на горното следва да се отбележи, че съгласно правната доктрина недействителността на административните актове има две проявни форми - нищожност и унищожаемост (в който смисъл се използва и понятието "незаконосъобразност"), като разграничаването им е с оглед степента на порока, засягащ административния акт, последиците от проявяването му и способите за неговото преодоляване. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатото нарушение предпоставя толкова тежко, радикално и нетърпимо нарушение на законността, че същите са лишени от правно действие и не могат да породят целените правни последици. Поради изначалното наличие на такива сериозни недостатъци, водещи до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. В чл. 146 от АПК са изброени пороците, които водят до незаконосъобразност на акта, а признаването му за валиден или за недействителен, както се посочи по-горе, почива на критерия степен или тежест на допуснатите нарушения при издаването му, като нищожният акт страда от толкова непримирима противоправност, която изключва търпимостта му в правния мир. Пример за такава тежка противоправност е административен акт, издаден от некомпетентен орган или при допуснати съществени нарушения във формата за действителност и процедурата по неговото издаване/приемане, които на практика го отъждествяват с липсата на валидно формирано властническо волеизявление, годно да породят правни последици.

В процесния случай не се констатира да са допуснати толкова тежки и съществени нарушения в обжалвания нормативен административен акт, които да водят до неговата нищожност.

Съответствието на подзаконовите правни норми с тези от по-висок ранг (законови и такива, произтичащи от правен акт на Европейския съюз) е част от проверката за незаконосъобразност на административния акт, с каквато съдът в настоящия случай не е сезиран, предвид ясно очертания в жалбата и уточнението към нея предмет на спора - прогласяване нищожност на разпоредби от подзаконов нормативен акт.

Независимо от горното, с оглед пълнота на изложението, съдът намира за необходимо да изложи следното:

В чл. 46, § 1, 2 и 3 от Директива (ЕС) 2015/849 е предвидено изискването, във всяка държава членка задължените субекти по прилагане на мерките срещу изпирането на пари и финансирането на тероризма да осигуряват на своите служители възможност да се запознаят подробно и компетентно със съдържанието на предвиденото от Директивата посредством организирането на програми за обучение.

Посоченото правило е въведено в националното законодателство с разпоредбата на чл. 101, ал. 11 от ЗМИП, съгласно която лицата по чл. 4 ЗМИП са длъжни да осигуряват въвеждащо и продължаващо обучение на служителите си за запознаването им с изискванията на този закон, Закона за мерките срещу финансирането на тероризма и актовете по прилагането им, както и с вътрешните правила по този член, включително провеждане на текущи програми за обучение, насочени към разпознаване на съмнителни операции, сделки, източници и клиенти и към предприемане на необходимите действия при възникнали случаи на съмнение за изпиране на пари или финансиране на тероризма. Изискването на закона е доразвито в оспорените разпоредби на чл. 67, ал. 1 и ал. 2 от ППЗМИП, които конкретизират задължението на лицата по чл. 4 от ЗМИП да осигуряват въпросното обучение, като съставят на годишна база план за въвеждащо и продължаващо обучение на служителите си, както и отчети за неговото изпълнение. Нито в закона, нито в ППЗМИП е визиран конкретният субект по чл. 4 от ЗМИП, носител на задължението по чл. 101, ал. 11 от ЗМИП, вр. чл. 67, а. 1 и ал. 2 от ППЗМИП. Т. е така, тъй като за определянето му във всеки конкретен случай следва да бъдат взети предвид спецификите на осъществяваната дейност и условията, при които тя се извършва. В процесния случай, жалбоподателят - адвокатско дружество, е член на професионалната общност на упражняващите адвокатската професия, вписан в публичен регистър към адвокатска колегия, спрямо когото следва да важат вътрешните правила по чл. 101, ал. 4 ЗМИП, вр. чл. 103, ал. 6, изр. второ от ЗМИП, приети от Висшия адвокатски съвет в качеството му на висш ръководен орган на адвокатурата. Систематичното и телеологическо тълкуване на разпоредбите на Глава осма, Раздел I от ЗМИП сочат на извода, че по отношение на съсловно организираните професии лицата по чл. 4 от ЗМИП, които следва да изготвят съответните планове за обучение, са същите, на които е възложена и компетентността да приемат единните вътрешни правила за контрол и предотвратяване на изпирането на пари и финансирането на тероризма. Това е така, тъй като водещ принцип в изготвянето както на вътрешните правила, така и на плана по чл. 67, ал. 1 от ППЗМИП е целеното с тях ефективно, точно, правилно и еднообразно прилагане на мерките за контрол и предотвратяване изпирането на пари и финансирането на тероризма от служителите на задължения субект.

Изложеното от съда по отношение тълкуването на материалноправната уредба се подкрепя в практически план от възприетото съвместно решение на ДАНС и Висшия адвокатски съвет от февруари 2019 г., според което Висшият адвокатски съвет единствен е длъжен да представи План за въвеждащо и продължаващо обучение на адвокатите, адвокатските дружества, адвокатските съдружия и адвокатските колегии, изготвен на основание чл. 67 от ППЗМИП. Известие за решението, както и текстът на изготвения План за 2019 г. са общодостъпни на официалната интернет страница на Висшия адвокатски съвет.

Така изложените фактически и правни съображения обуславят извод за липса на каквото и да е противоречие в националната правна уредба на изискването за предприемане на мерки с цел повишаване уменията и компетентността за разпознаване и реагиране при случаи на съмнение и осъществено изпиране на пари. Налице е общо установен с Директива (ЕС) 2015/849 резултат за запознаване на служителите на съответните задължени субекти с приетите по силата

на Директивата разпоредби. Именно в изпълнение на този резултат се явяват нормите на чл. 101, ал. 11 ЗМИП, вр. чл. 67, ал. 1 и ал. 2 от ППЗМИП. Те са влязло в сила национално право, прието при съобразяване с буквата и духа на Директивата и с оглед постигане на определените от нея цели. Адресати на Директивата са държавите членки, които следва да създадат реда, по който задължените субекти да предприемат нужните мерки за обучение на служителите си. Адресати на разпоредбите на чл. 101, ал. 11 ЗМИП, вр. чл. 67, ал. 1 и ал. 2 ППЗМИП са лицата по чл. 4 от ЗМИП - задължени субекти да осигурят визираните в Директивата мерки за обучение. Сред задължените субекти по чл. 4 от ЗМИП, вр. чл. 101, ал. 11 от ЗМИП, вр. чл. 67, ал. 1 и ал. 2 от ППЗМИП е и Висшият адвокатски съвет по отношение изготвянето на единни вътрешни правила и годишни планове за въвеждащо и продължаващо обучение на адвокатите.

По изложените съображения, настоящият състав намира, че спрямо оспорения подзаконов нормативен акт не са налице пороци, съставляващи основание за прогласяване на неговата нищожност. Същият е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при спазване на предвидената от АПК и ЗНА процедура, въз основа и в изпълнение на закон, с който са въведени мерки за постигане на установен в правен акт на Европейския съюз легитимен резултат. Поради това подадената от Адвокатско дружество "Бюкюджян и Кабаиванов" жалба следва бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и предвид направеното от процесуалните представители на ответните страни в настоящото производство - МС и ДАНС, в с.з. на 25.09.2019 г. искане за присъждане на разноски, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на всяка от тях сумата от 100 (сто) лева юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, или общо 200 (двеста) лева съдебни разноски за първоинстанционното производство на основание чл. 143, ал. 3 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 193, ал. 1, предл. последно, Върховният административен съд, състав на пето отделение

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Адвокатско дружество "Бюкюджян и Кабаиванов", със седалище и адрес на управление гр. Варна, представлявано от адв. Андон Бюкюджян в качеството на управител, против разпоредбите на чл. 67, ал. 1 и ал. 2 от Постановление № 357 на Министерския съвет от 31.12.2018 г. за приемане на Правилник за прилагане на Закона за мерките срещу изпирането на пари, обн., ДВ, бр. 3 от 08.01.2019 година.

ОСЪЖДА Адвокатско дружество "Бюкюджян и Кабаиванов" да заплати на Министерски съвет на Република България сумата 100 (сто) лева, разноски по делото.

ОСЪЖДА Адвокатско дружество "Бюкюджян и Кабаиванов" да заплати на Държавна агенция "Национална сигурност" сумата 100 (сто) лева, разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред петчленен състав на Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

[Връзка към системата на Върховния административен съд по настоящото решение](#)